

"Cal aprofitar i gaudir del bon acompanyant com un do que ens dóna la vida"

Dll, 11/11/2019 per Catalunya Religió

(*Bisbat de Lleida*) **Josep Maria Forné** va impartir el passat 7 de novembre a la Universitat de Lleida la Lliçó inaugural del curs 2019/2020 de l'IREL que a la vegada iniciava el cicle de conferències sobre l'Acompanyament que l'entitat portarà a terme.

Forné va diferenciar tres antropologies per explicar la condició humana: l'ésser infinit; l'ésser finit i l'ésser finit per perfeccionable amb acompanyament i esforç.

La primera visió antropològica, segons Forné, l'ésser finit, considera que a través de la tecnologia pot arribar a tot allò que es proposi. "És la cultura del si vols pots que vincula la vida al plaer", va dir. En aquesta visió de la vida, l'acompanyament és a adulació, segons Forné. "És la cultura del client, sempre té la raó", va afegir.

La segona antropologia de l'home és l'ésser finit, que, pot ser finit per accident i que viu la vida com un absurd. En aquesta visió l'acompanyament té dues possibilitats: viure en ramat per donar escalfor o sortir del ramat per viure com un superhome que accepta el dolor. Forné va afegir una altra proposta, l'home finit per caiguda (o expulsió del paradís). En aquesta visió l'home ha estat expulsat per voler ser Déu. Segons el ponent, en aquesta visió els acompanyants es converteixen en moralistes, el que es fa fora d'ells, és pecat i fosc. "És una visió on l'esforç personal no compta i no hi ha treball interior, només compta la norma", va dir.

Forné va destacar que cap d'aquests acompanyaments allibera, al contrari, "ens esclavitz a quelcom forà, és el plaer de la norma". Forné va assenyalar que l'estadi que allibera és "quan busquem en l'interior de nosaltres".

Per això Forné, va proposar una tercera antropologia basada en l'ésser finit perfeccionable amb acompanyament i esforç. Va destacar que només amb

esforç no serveix, cal acompanyament extern que ens fa créixer. "Tots tenim algun talent, però ens cal mestratge per anar de la capacitat a la competència". "Hi ha obstacles que un no pot superar sol però també cal esforç", va dir.

Per cloure, Josep Maria Forné, va resumir les claus de l'acompanyament. "L'important no és el punt d'arribada, és el punt de partida, i l'acompanyament ajuda a sortir", va dir. El ponent va destacar que "l'acompanyament ha de buscar aconseguir persones resilients".

Va afegir que "l'acompanyant busca solucions, no instal·lar-se en els problemes". "L'acompanyament ni culpabilitza ni responsabilitza, va afegir. Forné va explicar que "l'acompanyant no ha de romandre permanentment acompanyat". "Cal superar la relació jeràrquica de l'acompanyat per acabar amb una relació d'iguals, no es tracta de clientelitzar", va dir.

"L'acompanyant té dues eines: la paraula i l'exemple", va afegir. Forné va destacar que "l'acompanyament es fa per la paraula, no nega el silenci i ha d'anar acompanyada de l'exemple". Va dir que "la solitud no només no és evitable sinó que acaba essent l'objectiu" i que s'ha d'entendre "com un art, no és una tècnica, busca un equilibri no geomatritzable", va dir.

Josep Maria Forné va acabant fent ser una pregunta. "Qui inspira el primer acompanyant?, la divinitat?" I va cloure dient que "cal aprofitar i gaudir del bon acompanyant com un do que ens dóna la vida".

Després de la lliçó inaugural es van entregar els diplomes als animadors de comunitat, als alumnes del Batxillerat i del Màster en Teologia Pastoral.